

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 31.3.2010
KOM(2010)127 endelig

⌞

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG
EUROPA-PARLAMENTET**

**EU-rammepolitik for bistand til løsning af udviklingslandenes
fødevareresikkerhedsproblemer**

SEK(2010)379

1. BAGGRUND

Hungersnøden og fejlernæringen er i de seneste år taget til. Det vurderes, at der i 2010 er mere end 1 milliard mennesker, der er berørt af fødevaresikkerhed. Fødevaresikkerhed har indflydelse på menneskers udvikling, social og politisk stabilitet og fremskridtet hen imod virkeliggørelse af millenniumudviklingsmålene. Det er navnlig sårbare stater, der har problemer med at gennemføre millenniumudviklingsmål nr. 1 (MDG1): bekæmpelse af ekstrem fattigdom og sult.

Stigende fødevarepriser på verdensmarkederne i 2007-2008 satte gang i nytænkning omkring den globale fødevaresikkerhed. FN's taskforce på højt plan vedrørende den globale fødevaresikkerhedskrise blev etableret for at fremme koordineringen inden for FN. Det globale partnerskab vedrørende landbrug, fødevaresikkerhed og ernæring blev etableret, og G8-lederne blev enige om en omfattende dagsorden for fødevaresikkerhed på topmødet i L'Aquila i 2009.

Den Europæiske Union reagerede på de voksende fødevaresikkerhedsproblemer med en supplerende fødevarefacilitet omfattende 1 mia. EUR¹ som en midlertidig foranstaltning til støtte for de lande, der var hårdest ramt. Den Europæiske Union og dens medlemsstater er og har i mange år været de vigtigste og de mest pålidelige aktører på fødevaresikkerhedsområdet - både finansielt og politisk.

Den seneste udvikling og kommende udfordringer kræver en ny fælles fødevaresikkerhedspolitik, yderligere styrkelse af EU's ledende rolle for så vidt angår fødevaresikkerhedsdagsordenen og forbedring af EU-bistandens effektivitet i overensstemmelse med Lissabontraktaten², EU's 2020-initiativ³ og den europæiske konsensus om udvikling⁴. Blandt de kommende fødevaresikkerhedsudfordringer er befolkningstilvækst, pres på naturlige ressourcer og økosystemfunktioner og negative konsekvenser af klimaændringerne, som påvirker vækstbetingelser og nødvendiggør tilpasningsforanstaltninger. Vigtige spørgsmål på den nuværende fødevaresikkerhedsdagsorden som f.eks. ernæring, prisudsving, sociale beskyttelses- og sikkerhedsnet, biobrændstoffer, fødevaresikkerhed, forskning og innovation, storstilet erhvervelse af jord og "ret til mad"-begrebet⁵ skal integreres i en overordnet politikramme.

Denne meddelelse fastlægger en fælles politik for EU og medlemsstaterne til brug i indsatsen over for hungersnød og fejlernæring og udgør således et bidrag til virkeliggørelse af MDG1. Den er i overensstemmelse med andre tematiske dokumenter (om uddannelse, sundhed, ligestilling og beskæftigelse) og forårsudviklingspakken for 2010, som tilsammen fastlægger EU's holdning forud for FN-mødet på højt plan i september 2010 om millenniumudviklingsmålene. Denne meddelelse suppleres af en meddelelse om humanitær fødevarebistand⁶, som fokuserer på krise- og postkrisesituationer.

¹ KOM(2010) 81 Statusrapport.

² Artikel 210.

³ KOM(2010) 2020.

⁴ 2006/C 46/01.

⁵ Artikel 11 i FN-pagten om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder (1966/1976).

⁶ KOM(2010) 126

2. EN INTEGRERET TILGANG TIL FØDEVARESikkerhed

De foreslåede politikrammer adresserer fødevaresikkerhedsudfordringer i udviklingslande - både på landet og i byerne og under hensyn til de fire internationalt anerkendte søjler⁷, idet målsætningen er: 1) at gøre fødevarerne mere tilgængelige, 2) at forbedre adgangen til fødevarer, 3) at forbedre fødevarernes ernæringskvalitet og 4) at styrke kriseforebyggelse og -styring. De er baseret på Romprincipperne for fødevaresikkerhed⁸. De anerkender, at fødevaresikkerhedsstrategier skal være nationale og landespecifikke og sikre passende balance mellem støtte til national produktion og dækning af fødevarebehov gennem handel.

Fremskridtene med hensyn til fødevaresikkerhed og virkeliggørelse af MDG1 har været ujævne - både geografisk og socialt. Selv om der er fødevaresikkerhedsudfordringer i hele verden, er det i Afrika og i sårbare lande, at der er behov for den største indsats. Ifølge 2009-rapporten om millenniumudviklingsmålene⁹ gik andelen af den underernærede befolkning syd for Sahara i 2008 ned fra 32 % (1990-1992) til 29 %. De sammenlignelige tal for den sydlige del af Asien, hvor man finder næstflest underernærede, var på henholdsvis 24 % og 21 %¹⁰. De seneste tal for de sårbare lande viser, at andelen af underernærede er på 31,4 % sammenlignet med 14,5 % for ikke-sårbare lande. Selv om fejlnæring stadig i første række er begrænset til landdistrikterne, indebærer urbaniseringen, at fødevaresikkerheden sandsynligvis på længere sigt bliver større i byområderne.

EU er nødt til at prioritere de lande med fødevaresikkerhed, som er længst væk fra at nå MDG1-målene, navnlig i Afrika, men også i den sydlige del af Asien og andre steder (f.eks. Bangladesh, Cambodja, Haiti, Nepal og Østtimor¹¹). På grund af arten af tilknyttede millenniumudviklingsmål, hvis virkeliggørelse heller ikke går efter planen, er der behov for at gennemføre særlige investeringer i forhold til kvinder¹².

Det er endvidere dokumenteret¹³, at investeringer i småbrugssektoren giver de bedste resultater med hensyn til fattigdomsbekæmpelse og vækst. Med disse nye EU-rammer prioriteres det derfor at øge de små landmænds indkomster og styrke de sårbare samfunds tilpasningsevne samt at støtte de lande, der prioriterer landbrug og fødevaresikkerhed i deres udviklingsindsats.

2.1. Større fødevaretilgængelighed

Verdens befolkning skønnes at nå 9 milliarder i 2050, og efterhånden som kosten ændrer sig, og indtægterne bliver højere, forventes det, at efterspørgslen efter fødevarer vil stige med 70 %¹⁴. Dette kræver øget landbrugsproduktion, herunder i lande, hvor befolkningerne vokser hurtigt. I mange af disse lande stiller en situation med begrænsede naturlige ressourcer, som

⁷ FN's levnedsmiddel- og landbrugsorganisation (FAO). 1996. Romerklæringen om verdens fødevaresikkerhed og topmødet om verdens fødevaresikkerhed.

⁸ Erklæring fra verdenstopmødet om fødevaresikkerhed, 2009.

⁹ FN-rapport fra 2009 om millenniumudviklingsmålene, 2009.

¹⁰ I absolutte tal lever mere end halvdelen af verdens underernærede (642 millioner i 2009) i Asien og Stillehavsområdet; forholdsmæssigt er tallene betydeligt højere i Afrika, hvor fremskridtet også har været mindre i det seneste årti.

¹¹ FN-statistikker om fremskridtet hen imod virkeliggørelse af millenniumudviklingsmålene (se på www.devinfo.info/mdginfo2009/).

¹² Se også SEK(2010) 265.

¹³ Verdensbankens rapport om udviklingen i verden 2008.

¹⁴ FAO 2009 - "How to feed the world in 2050".

forværres yderligere af klimaforandringer, større krav til effektiv anvendelse af disse ressourcer.

De fleste af verdens fattige og sultende lever i landdistrikter, hvor landbrug, fiskeri og skovbrug er de vigtigste økonomiske aktiviteter. Langt den overvejende del af bedrifterne er små. Omkring 85 % af landmændene i udviklingslandene har et dyrkningsareal på under 2 ha. Bedrifter med en kombination af afgrøder og husdyr producerer omkring halvdelen af verdens fødevarer¹⁵. Med EU-bistanden skal derfor fokuseres på bæredygtig fødevareproduktion i små brug for at øge fødevarertilgængeligheden i udviklingslandene. Bistanden kan bidrage til at øge landmændenes indtægter og deres tilpasningsevne, gøre fødevarer tilgængelige for forbrugerne og opretholde eller forbedre miljøkvaliteten. Når der ydes EU-bistand til små landbrugsbedrifter, bør man prioritere en mere intensiv produktion, men den skal være bæredygtig og miljørigtig og i overensstemmelse med landbrugets forskellige funktioner. Det kræver bl.a. optimering af landbrugsinput, integreret skadedyrsbekæmpelse, forbedret jordbunds- og vandforvaltning og stressresistente afgrøder¹⁶. For at kunne opnå gode resultater med denne fremgangsmåde er det nødvendigt at vurdere produktionen i en værdikædekontekst med tilstrækkelig adgang til finansiering, forarbejdning og markeder, hvor små og mellemstore virksomheder og mikrofinansiering i landdistrikterne kan spille en central rolle. På de rigtige vilkår kan offentlige-private partnerskaber spille en vigtig rolle med hensyn til at sætte fart i landbrugsproduktiviteten. EU og EU-medlemsstaterne bør også støtte initiativer, der reducerer tab efter høst, øger oplagringskapaciteten og adresserer fødevarer sikkerhed og dyresundhedsspørgsmål.

Sikring af adgang til jord og af rettigheder med hensyn til besiddelse og anvendelse af jord er forudsætninger for højere produktivitet i de små bedrifter. Effektive nationale jordpolitikker og -love har afgørende betydning, og det er nødvendigt at landene prioriterer disse områder. Hvor landene udvikler politikker for landbrug, jordfordeling og biobrændstoffer, bør EU og EU-medlemsstaterne slå til lyd for, at disse politikker adresserer spørgsmål med hensyn til fødevarernes tilgængelighed og adgangen til dem samt fremmer integrering af små bedrifter i produktionskæderne.

Internationalt anerkendte principper bør endvidere tjene som rettesnor for investorer, modtagerlandene og andre berørte parter med henblik på at sikre landbrugsinvesteringer, der respekterer menneskerettigheder, indtjeningsmuligheder og ressourcer. EU og EU-medlemsstaterne bør støtte fastlæggelsen af internationalt godkendte principper for ansvarlige investeringer i landbrugsjord, der bygger på eksisterende retningslinjer for jordpolitik¹⁷. I Afrika vil der blive ydet støtte til gennemførelse af retningslinjerne for jordpolitik fra 2009¹⁸. Regeringer i partnerlande, sammenslutninger af landmænd og andre berørte parter vil blive tilskyndet til at træffe velfunderede valg, der sikrer udenlandske investeringers bæredygtighed med henblik på at opnå de størst mulige sociale, økonomiske og miljømæssige fordele for landene.

Øget fødevarertilgængelighed kræver mere efterspørgselsbaseret forskning og innovation inden for det offentlige område og større hensyntagen til traditionel viden og diversificerede afgrøder (herunder lokale sorter) samtidigt med, at det sikres, at innovationen er tilgængelig

¹⁵ *Science* 12. februar 2010: s. 822-825.

¹⁶ International Assessment of Agricultural Knowledge, Science and Technology for Development, 2009.

¹⁷ Herunder "EU-retningslinjer for støtte til jordpolitik og jordreformer i udviklingslandene" fra 2004.

¹⁸ AU/ADB/ECA, Framework and Guidelines on Land Policy in Africa, der blev støttet på den Afrikanske Unions topmøde i juli 2009.

for landmændene og tilpasset deres behov. EU og EU-medlemsstaterne bør støtte forskning og innovation, som indebærer klare fordele for landmænd med små bedrifter, herunder forbedring af evnen til at tilpasse sig klimaforandringer og modstå plantestress, tørke og oversvømmelse - samtidigt med at der opretholdes en stor biodiversitet for så vidt angår afgrøder og sorter og adgangen til disse. Der bør med støtten tages hensyn til de behov og overvejelser, der gives udtryk for i de støttemodtagende lande, som skal have adgang til uvildige oplysninger om fordele og risici ved eventuel ny teknologi. De pågældende lande skal råde over en hensigtsmæssig lovgivning, som de er i stand til at gennemføre. Der bør også ydes støtte til ordninger for intellektuel ejendomsret, som giver fattige landmænd bedst mulig adgang til ny teknologi og input. Det bør desuden undersøges, hvordan der kan skabes synergi mellem tilpasning til klimaforandringer og afbødning af disse, og der bør etableres incitamentgivende strukturer - f.eks. ved at sammenknytte landbruget og kulstofmarkederne.

International handel kan bidrage mærkbart til forbedring af fødevarertilgængeligheden ved at øge mængden af fødevarer og gøre dem mere varierede. Fødevarertilgængeligheden kan også fremmes gennem regional integration af landbrugs- og fødevaremarkeder ved at lette samhandelen mellem områder med overskydende produktion og områder med for lille produktion. EU og EU-medlemsstaterne bør støtte standardisering og harmonisering af politikker, regler og lovgivning med henblik på at opnå regionalt integrerede landbrugspolitikker. EU og EU-medlemsstaterne anerkender desuden, at udviklingslandene under hensyn til fødevarer sikkerhedsproblemerne på nationalt eller regionalt plan kan gøre brug af de eksisterende handelspolitiske muligheder, bl.a. ved grænseforanstaltninger. Formålet bør være at sikre en bæredygtig landbrugsfødevarekæde.

2.2. Bedre adgang til fødevarer

Adgangen til fødevarer bør i første række fremmes ved at forbedre beskæftigelses- og indtægtsmulighederne i både land- og byområder, herunder gennem diversificering af beskæftigelses- og indtjeningsmuligheder og handel, og derved give et større antal mennesker mulighed for at købe fødevarer. Dette bør suppleres med sociale overførselsmekanismer. EU og EU-medlemsstaterne bør hjælpe partnerlandene med at etablere og anvende sociale mekanismer til støtte for sårbare befolkningsgrupper, navnlig kvinder. Erfaringer med velfungerende mekanismer vil blive videreformidlet og de operationelle systemer støttet. Der vil være behørig opmærksomhed omkring exit-strategier i forhold til sikkerhedsnet. Mekanismerne vil skulle være effektive, have et rimeligt omkostningsniveau, være fleksible og muliggøre hurtig ekspansion i krisetider. De bør normalt omfatte en betydelig ernæringsmæssig dimension og navnlig vedrøre dem, for hvem passende ernæring vil have positiv indflydelse på de resultater, der opnås under MDG4 (begrænsning af børnedødeligheden) og MDG5 (forbedring af mødrenes sundhedstilstand).

I landdistrikter kan der skabes beskæftigelse gennem forarbejdning af landbrugsfødevarer, navnlig i små og mellemstore virksomheder, som fremmes ved bedre adgang til finansielle tjenesteydelser. Hertil kommer, at der kan udvikles sikkerhedsnet¹⁹ for landdistrikter med sigte på de sårbare familier, hvorfra der kan hentes arbejdskraft. Produktive sikkerhedsnet vil have den fordel, at de både forbedrer produktionsbetingelserne i landdistrikterne og forbedrer direkte adgang til fødevarer.

¹⁹ Herunder "produktive" sikkerhedsnet, der anvender arbejdskraft til infrastruktur i landdistrikter eller vedligeholdelsesarbejder.

Generelt kan adgangen til fødevarer forbedres ved at anvende *right-to-food*-fremgangsmåden, som beskrives i *Voluntary Guidelines to support the progressive realisation of the Right to Food in the context of national food security*²⁰. EU og EU-medlemsstaterne bør støtte dens videre anvendelse i udviklingslandene, herunder politiske rammer og lovgivningsrammer, der er baseret på *right-to-food*. Dette indebærer støtte til strategier, som adresserer de grundlæggende årsager til sult og inddragelse af marginaliserede grupper ved fastlæggelse, gennemførelse og overvågning af nationale programmer samt etablering og styrkelse af tilpasningsmekanismer.

2.3. Forbedring af kostens ernæringskvalitet

Det skønnes, at underernæring årligt er årsagen til 3,5 millioner dødsfald for mødre og børn²¹ og for en tredjedel af sygdommene hos børn under fem år. Vitamin- og mineralmangel²² berører op til to milliarder mennesker på verdensplan. De mest skadelige følger af underernæring opstår under graviditeten og i løbet af de første to leveår. Dens konsekvenser for den fysiske og kognitive udvikling er ofte uoprettelige. Der skal gives prioritet til foranstaltninger for gravide og ammende kvinder samt børn under fem (med mest fokus på børn, der er under to år gamle)²³.

Den Europæiske Union og dens medlemsstater bør støtte formulering af ernæringspolitikker og -strategier, ernæringslære, uddannelse og etablering af mekanismer til koordinering mellem landbrug, sundhed, uddannelse og social beskyttelse. Fremtidige landbrugsprogrammer bør også omfatte ernæringsområdet. Dette kan indebære øget diversificering af landbrug med små bedrifter, fremme af produktionen af mikronæringsrige fødevarer, navnlig lokale sorter og arter, overvågning af ernæringsrelaterede resultater og/eller støtte til ernæringsorienteret landbrugsforskning.

Politisk lederskab og tværsektoriel koordinering på nationalt plan, der tager sigte på integrerede tværsektorielle foranstaltninger, er af afgørende betydning for integreringen af ernæring i de pågældende landes fødevarerikkerhedsstrategier og -programmer. EU og EU-medlemsstaterne bør fremme etablering af forbindelser til nationale sundhedsstrategier, der inkluderer ernæringsrelaterede grundlæggende tjenesteydelser og overvågning af befolkningens ernæringsstatus.

2.4. Bedre kriseforebyggelse og -styring

Producenterne og lokalsamfundene i landdistrikterne skal være i stand til at overvinde fødevarerrelaterede kriser. Kortsigtede foranstaltninger over for kriser kræver ofte mobilisering af humanitære ad hoc-instrumenter, men der er behov for at etablere andre mekanismer og opbygge en anden kapacitet til begrænsning af risikoen for, at der opstår kriser og for at afbøde krisernes konsekvenser. Det er vigtigt, at der bygges bro mellem humanitære aktører og udviklingsaktører og -instrumenter, og den indsats bør fremmes under anvendelse af LRRD-principperne (principper for sammenkobling af nødhjælp, rehabilitering og udvikling).

²⁰ Vedtaget i 2004 af FAO's Råd.

²¹ Lancet 2008; 371: s. 243-60.

²² Jod, jern, zink, vitamin A, B og andre vitaminer m.m.

²³ COM(2010) xxx 'The EU role in Global Health'.

EU og EU-medlemsstaterne bør øge støtten til regional integrering i udviklingslande, eftersom tættere regional integration også kan anvendes til at forebygge økonomiske og politiske kriser og fødevarer sikkerhedskriser og afbøde konsekvenserne heraf.

Nationale eller regionale varslingsystemer, der kan anvendes til at forudsige katastrofer, skal styrkes eller udvikles, hvis de ikke allerede findes, og der skal sikres en bedre sammenkobling med beslutningstagnings- og beredskabsorganisationer. Systemerne skal sammenholde meteorologiske oplysninger, oplysninger om afgrøder og udbrud af dyresygdomme og markedspriser, og de skal derfor baseres på data fra alle niveauer, herunder EU-niveau. EU og medlemsstaterne bør støtte overvågnings- og informationssystemer, der anvendes ved beslutningstagning, herunder gennem Kommissionens arbejde²⁴.

Med politikker til at adressere udfordringerne med hensyn til prisudsving kan der enten sættes ind over for selve udsvingene eller konsekvenserne heraf. For at afbøde udsvingene er det nødvendigt at øge lagrene af fødevarer, der er klar til anvendelse, ved at skabe vilkår, der muliggør produktionsforøgelser og opretholdelse af passende lagre - navnlig for private handelsvirksomheder. Det skal desuden søges at modvirke anvendelse af eksportrestriktioner på basale fødevarer. EU og EU-medlemsstaterne bør bidrage til at opnå et bedre fungerende fødevaremarked på globalt, regionalt og nationalt niveau. Dette vil omfatte en indsats for at sikre øget markedsgennemsigtighed (oplysninger om produktion, beholdninger, priser m.m.), opretholde større lagre og lokale/nationale fødevarerlagre, hvor det er hensigtsmæssigt og muligt. Konsekvenserne af prisudsving kan afhjælpes ved en række foranstaltninger, herunder etablering af justerbare sikkerhedsnet, informationssystemer for fødevarer sikkerhed, anvendelse af (vejr-/indeks-) forsikring og bedre evne til at anvende prisrisikostyringsinstrumenter.

3. FORBEDRING AF EFFEKTEN AF FØDEVARESIKKERHEDS-INVESTERINGER

EU og medlemsstaterne bør fokusere på tre sæt betingelser for at forbedre effekten af fødevarer sikkerhedsinvesteringer.

3.1. Nationale og regionale landbrugs- og fødevarer politikker og -strategier

For at opnå mærkbare resultater skal bistandsprogrammerne støtte nationale og regionale politikker og reformer vedrørende landbrug og fødevarer sikkerhed samt på tilknyttede områder som f.eks. jordpolitik, vand og biobrændstoffer under fuld hensyntagen til klimaændringerne. Disse skal til gengæld være en integrerende del af overordnede strategier til fattigdomsbekæmpelse. Fødevarer sikkerhedsmål skal også integreres bedre i partnerlandenes andre sektorpolitikker på områder som f.eks. transport, infrastrukturer, fiskeri, sundhed og uddannelse. Det er afgørende, at landbrugsorganisationer, civilsamfundet, den private sektor, sårbare grupper og andre berørte parter inddrages i fastlæggelse og revision af disse politikker. Der bør i den henseende ydes EU-bistand til at støtte kapaciteten til politikudvikling og til horisontale sektorkoordineringsmekanismer.

I Afrika er de ovenstående principper fastlagt i det overordnede program for udviklingen af landbruget i Afrika (CAADP), som EU og EU-medlemsstaterne har ydet støtte til siden

²⁴ Se det fælles arbejde om IPC (Integrated food security Phase Classification) på adressen <http://www.ipcinfo.org/>.

2007²⁵. EU-støtten til CAADP bør øges. I Asien bør regionale samarbejdsinitiativer om ernæring styrkes.

3.2. Harmonisering af EU-interventionerne

EU's tilgang til fødevarer sikkerhed i udviklingslandene skal tage sit udgangspunkt i Pariserklæringen om bistandens nyttevirkning, Accrahandlingsplanen og EU-adfærdskodeksen for arbejdsdeling i udviklingspolitikken. EU og EU-medlemsstaterne bør identificere regioner og lande, hvor opgaverne vil blive fordelt under hensyn til de komparative fordele, og koordinere foranstaltninger under ledelse af en vigtig donor.

Både EU og EU-medlemsstaterne har flere strategier og finansieringsinstrumenter, der kan anvendes til at bistå partnerlandene med at begrænse fødevarer usikkerheden. Større harmonisering af politikker og mere komplementære instrumenter samt koordinering med private investering bør føre til en mere effektiv indsats.

Sammenhæng i udviklingspolitikken for fødevarer sikkerhed²⁶ vil blive søgt fremmet gennem anvendelse af en række politikinstrumenter, herunder vedrørende landbrug, handel, fiskeri, klimaændringer, miljø og forskning. Reformen af den fælles landbrugspolitik har øget sammenhængen, og der vil med de kommende reformer blive taget hensyn til globale fødevarer sikkerhedsmål. Den kommende reform af den fælles fiskeripolitik vil yderligere øge sammenhængen mellem Europas fiskeripolitikker og -praksis og udviklingsmålene. Hvis der endelig indgås en afbalanceret, omfattende og ambitiøs aftale om Doha-dagsordenen for udvikling, vil det styrke det internationale handelssystem med gunstig indvirkning på fødevarer sikkerheden.

3.3. Forbedring af sammenhængen i det internationale forvaltningssystem

EU og EU-medlemsstaterne bør øge sammenhængen i den internationale forvaltning af fødevarer sikkerheden og støtte en hurtig reform af Komitéen for Verdens Fødevarer sikkerhed (CFS), som er det centrale organ for fødevarer sikkerhed. Den reformerede CFS bør bestræbe sig på at få en tilsynsrolle på andre specifikke områder med implikationer for fødevarer sikkerheden, herunder fødevarer bistand og ernæring.

Der er behov for yderligere rationalisering af prioriteterne for de tre Rombaserede FN-organer FAO, Verdensfødevarer programmet (WFP) og Den Internationale Landbrugsfond (IFAD) og for at forbedre deres samarbejde med henblik på at opnå større synergi. Reformen af FN-systemet og den igangværende revision af FAO's rolle og prioriteter giver muligheder for at forbedre kvalitet og effektivitet. EU bør fortsætte sit tætte samarbejde med FN's generalsekretær om fødevarer sikkerhedsspørgsmål og styrke organisationens dialog med de Rombaserede organer, støtte en tættere koordinering mellem dem og, om nødvendigt, omlægge deres mandater og aktiviteter ud fra et hensyn til komparative fordele. FAO skal hovedsagelig fokusere på viden og strategisk vejledning, IFAD på langsigtet bæredygtig investering og WFP på situationer præget af akut nød og sårbarhed.

²⁵ KOM(2007) 440.

²⁶ Arbejdsprogram vedrørende sammenhæng i udviklingspolitikken for 2010-2013, april 2010.

4. PRIORITERINGER

Ti år efter vedtagelsen af millenniumudviklingsmålene er EU nødt til at intensivere samarbejdet om fødevarer sikkerhed. EU bør på den baggrund prioritere støtte til fødevarer sikkerhed i sårbare lande. Det er en særlig prioritet i Afrika, hvor næsten 80 % af de underernærede lever i sårbare lande, og i den sydlige del af Asien. For at være effektiv skal bistanden tilpasses de enkelte lande og kombinere politikker og strategier med ansvarliggørelse af de mest sårbare lande. Områderne under alle fire søjler skal adresseres, men EU bør prioritere fire brede og sammenhængende dimensioner: udvikling af små landbrugsbedrifter, regeringsførelse, regional integration og bistandsmekanismer for sårbare befolkninger. På disse områder bør EU og EU-medlemsstaterne:

4.1. Forbedre de små bedrifters tilpasningsevne og indtjeningsmulighederne i landdistrikter gennem:

- prioritering af miljøvenlig intensivering af produktionen i små bedrifter og navnlig af kvinder gennem støtte til effektive og bæredygtige nationale politikker, strategier og lovgivningsrammer og ligelig og bæredygtig adgang til ressourcer, herunder jord, vand, (mikro-) kredit og andre former for landbrugsinput
- mærkbar forøgelse - med et mål på 50 % i 2015 - af støtten til efterspørgselsdrevet landbrugsforskning, basering af offentlig forskning på traditionel viden og ny teknologi; teknologi, der ikke er bæredygtig, eller som er uforenelig med den nationale kapacitet til regulering og styring over for risici, bør ikke støttes
- øget aktiv støtte til fremme af civilsamfundets og landbrugsorganisationers deltagelse i fastlæggelse af politikker og forskningsprogrammer og deres inddragelse i gennemførelse og evaluering af regeringsprogrammer og fremme af forbindelserne mellem EU-landbrugsorganisationer og landbrugsorganisationer i udviklingslandene, samt
- inddragelse af partnere omkring forbedring af de lovgivningsmæssige og institutionelle vilkår for ansvarlige private investeringer i alle faser af landbrugsproduktionen og fremme af offentlige og private investeringer; overvågning og diskussion af resultater inden for rammerne af handlingsplaner for regeringsførelse.

4.2. Støtte effektiv regeringsførelse gennem:

- mærkbar forøgelse senest i 2015 af støtten til CAADP med effektiv arbejdsdeling i alle afrikanske lande syd for Sahara, hvis økonomi er baseret på landbrug
- iværksættelse af et fælles initiativ med Den Afrikanske Union for at fremskynde implementeringen af retningslinjer for den afrikanske jordpolitik med en tilknyttet køreplan for gennemførelse af principper og anvendelse af god praksis for bæredygtige storstilede investeringer i landbrugsjord
- støtte til nationale og internationale initiativer til fastlæggelse af principper og adfærdskodekser vedrørende bæredygtige storstilede nationale og udenlandske investeringer i landbrugsjord med fokus på beskyttelse af rettighederne til jord og sikring af adgang til jord og andre naturlige ressourcer for små landmænd og hyrdesamfund under hensyn til bæredygtig resourceforvaltning
- støtte til reformen af Komitéen for Verdens Fødevarer sikkerhed med henblik på at gøre den til den centrale institution, hvad angår koordinering af globale fødevarer sikkerhedsinitiativer, samt
- støtte til øget koordinering af aktiviteterne for FN-organer med base i Rom.

4.3. Støtte til regionale politikker for landbrug og fødevaresikkerhed gennem:

- bistand til fastlæggelse og gennemførelse af regionale landbrugspolitikker og -strategier, herunder vedrørende opdræt og fødevaresikkerhed, med henblik på integrering af regionale fødevare- og landbrugsmarkeder; fremme af politikdialogen med regionale organisationer om landbrug, fødevaresikkerhed og ernæring, samt
- styrkelse af de regionale og nationale informationssystemer vedrørende landbrug, fødevaresikkerhed og ernæringspolitikker samt af systemerne til tidlig varsling.

4.4. Styrkelse af bistandsmekanismer for sårbare befolkningsgrupper gennem:

- støtte til lande med henblik på fastlæggelse og gennemførelse af målrettede og fleksible politikker for sociale overførsler, der er tilpasset lokale kontekster; social bistand, der om muligt bør give modtagerne mulighed for at overgå til en situation med lønindtægt, der sikrer bæredygtig adgang til fødevarer
- øget integration af ernæring i udviklingspolitikkerne, herunder i uddannelse og sundhed, og tilhørende kapacitetsopbygning, samt
- specifik støtte til lande med overgangsøkonomier og sårbare lande under anvendelse af LRRD-principperne.